

Ma nággin, kui preester tuli ja tahtis mulle
Summal armo anda, astus liggi, watas táf
aega minno peale, põris ümber ja ütles: „Se
keif on hiljaks láinud!“ Need sõnnad leikasid
mo süddamest lábbi. Ma mõtlesin: Summal
woib mind aidata; agga Ta ei aita mitte!
Mis waewa ello, hádda ja wallo ma tundsin,
sedda ei woi ma sõnnaga mitte ülesrääkida.
Ma nággin, kui mind paljaks kisti ja mo
kehha pesti ja furno-rided ümber pandi.
Siin ei olnud mul ennam muud sorwimist, kui
et furnud olleksin olnud! Mo hinge waim
olli terraw; agga lihha ja ihho-nahk ollid
tuimad ja kõrwad; mind kanti ja tõsteti üh-
hest paigast teise; agga ma ei woinud märki
anda, et ma alles ellus olin; se pu-särk,
mis mo ees seisis, waewas mind otsatumul
wisil.

12 tundi lákfid nenda mõda. Üks wanna
naesterahwas istus mo jures ja walwas mind;
agga omma naest ma ei näinud. Tubba tõusis
mo süddamesse need mõtted, et ma teise elluse
olin árraláinud, ühte waewa paika; agga

mõtlesin jälle: Mis kurja ollen minna ma
peal teinud, et põrgo wallo mind waewab?
Ma kahjatsesin jubba, et Summal mind olli
lonud, et pean ellawalt mahha maetud sama!

Kui mind pu-särki tõsteti, siis olli mo
meel hea ja lootsin surma lábbi árrapeáseta,
mis ka pea sündis. Kirstu-kaan lödi nael-
dega finni, ja nüüd lootsin surred; agga
ei ühtegi! Ma jáin ühhe minnetusse unne
sisse, kus ma ennam ei kuulnud egga näinud.

Kui kaua ma nenda olin olnud, ei tea ma
mitte, agga mul olli nüüd hea, mul ei olnud
wallo egga waewa. Korraga árkasin jälle,
kui unne lábbi, et ma woisin mõttelda ja
tundsin, et mo ihho, kui uut rammo olli sa-
nud ja olin, kui unne náo sees. Ma sirru-
tasin ommad káed ja jallad wálja; agga kit-
sas ruum ei annud maad, et ennast olleksin
woinud ligutada. Nüüd olli jälle uus hádda
ja ehmatus, sest ma nággin nüüd, et mind
ellawalt olli mahhamaetud. Siin olli hádda
ni suur, et ueste jälle minnestasin. Keif mo
ihho rammo olli surmas lõppenud.